

Радула. Съ снаха си не се спогаждаше, живѣше си на вѣтърницата, тамъ лѣгаше, тамъ ставаше. Зарадъ имота, Радулъ му пазѣше хатъръ и всѣки день му прашаше хубаво ядене и хубаво вино. Казака пиеше като казакъ, дето се казва. Но пѣкъ голѣмъ меракъ имаше за воденицата си. Какъ не я преправя, какъ не я станѣ: ще я обшие съ нови дѣски, ще ѣ направи нови дѣсчени крила, или пѣкъ ще смѣни дѣсченитъ крила съ бѣли платнени. И докато другитѣ вѣтърници, все стари виранетини, тежко и съ мжка се завѣртатъ, скрибуцатъ и се разтѣрсватъ, новата вѣтърничка на Казака се върти стегнато, бързо и между другитѣ е като булка между баби.

Казака разбираше отъ работата си, якъ бѣше, пѣргавъ. Той най-напредъ ще усѣти, че се е промѣнилъ вѣтъра, ще опредѣли точно посоката му, ще слѣзе и ще завѣрти колелото. Тогазъ и старцитѣ отъ другитѣ вѣтърници, като видятъ накжде е обѣрналъ той, натамъ ще обѣрнатъ и тѣ. Ако дойдѣше буря и отъ капацитѣ трѣбваше да се снематъ по нѣколко или пѣкъ да се стѣгатъ спирачкитѣ, прѣвъ Казака го правѣше, а като по неговъ знакъ и другитѣ старци снемаха нѣкои капацы или опѣваха вжжетата на своитѣ спирачки. Може да се рече, той имъ командуваше. Като рекохъ командуваше, че ми дойде едно нѣщо на ума. Въ руската война единъ московецъ, единъ ге-